ISSN 0132-4462.
№ 12 2007
ГРУДЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дайте нам допомогу, як за першу, другу і третю новонароджену дитину...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Валентина Шульги)

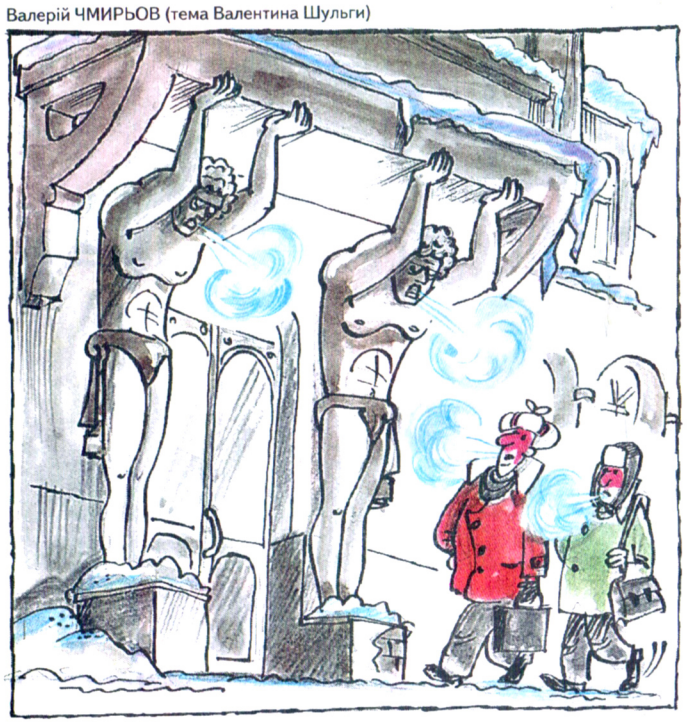

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПИКАНТНІСТЬ.

ЦЕНТРОФІГА.

ЦУПСИДІЯ.

ДОЛЯРНО ПРОТИЛЕЖНІ ДУМКИ.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Сумської обл.

ДИСКАХЕКА.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕЦАР.

ЗЕМЛЕРАБСТВО.

БАТЬКОМАТ.

Анатолій ОБРИНЬБА.

с. Тури
Полтавської області.

Олег ГУЦОЛ

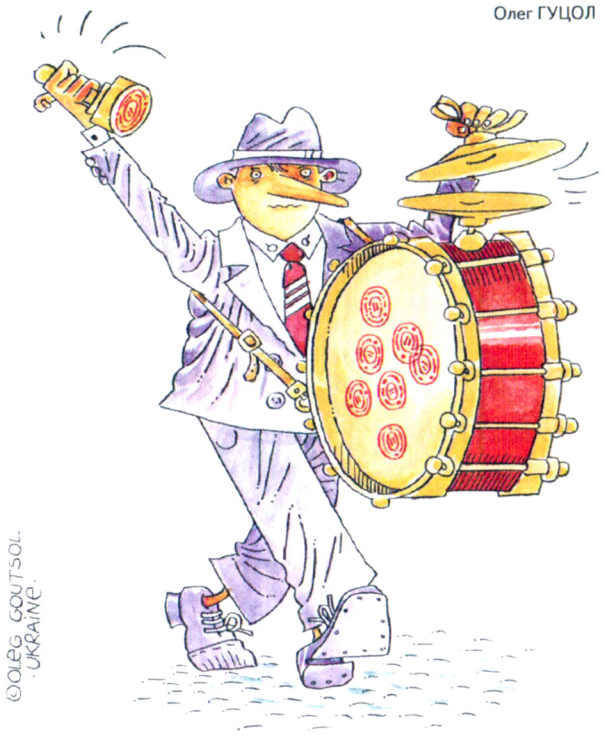

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ІАП

ЩОБ ЛЮДИ ЗНАЛИ

У багатьох містах світу є алеї, де на честь тієї чи іншої славетної людини закладають іменну зірку. У Донецьку на ділянці бульвару Пушкіна від проспекту Маяковського до проспекту 25-річчя Робітничо-селянської Червоної армії незабаром можуть з'явитися аж 360 гранітних зірок. Так, правда, відзначать не тих, хто досягнув значних успіхів у літературі, спорті, мистецтві, а хто заплатить за це п'ять тисяч гривень. Тоді на зірці напишуть його прізвище. Щоб люди знали, кому нікуди гроші було дівати.

ЧИЄ САЛО?

Полтавські працівники ДАІ на трасі Київ-Харків зупинили тягач із причепом-рефрижератором, в якому перевозилося аж тридцять дві тонни сала. Ніяких супровідних документів на продукцію не було. А шофер не мав навіть посвідчення водія.

СКІЛЬКИ Ж ПОТРІБНО ЮРИСТІВ?

За даними Тернопільського обласного центру зайнятості на одну вакансію бухгалтера претендує понад 70 дипломованих фахівців; вчителя — більше 100; юриста — майже 40. Незважаючи на це, як показало опитування, значна кількість випускників шкіл області збирається влітку вступати до вузів, щоб здобути саме ці спеціальності. Можливо, хтось із них освоював би і робітничі професії, та цьому не сприяє перспектива у майбутньому одержувати мізерну заробітну плату. Сьогодні майже 80 відсотків вільних робочих місць в області пропонується із зарплатою, нижчою від прожиткового мінімуму.

МИ НЕ РАБИ?

Більше тринадцяти мільйонів гривень заборгували своїм працівникам сільгосппідприємства Вінницької області. Дехто з селян чекає на зароблені гроші по п'ять років. Та ще невідомо чи й одержить. Бо значна кількість боржників збанкрутілі підприємства. І без втручання держави тут не обійтися. Але й те, чому працюючі сільські господарства області не поспішають виплачувати селянам зарплату, не повинно бути загадкою для компетентних органів.

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ» ● ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ» ● ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

Георгій МАЙОРЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

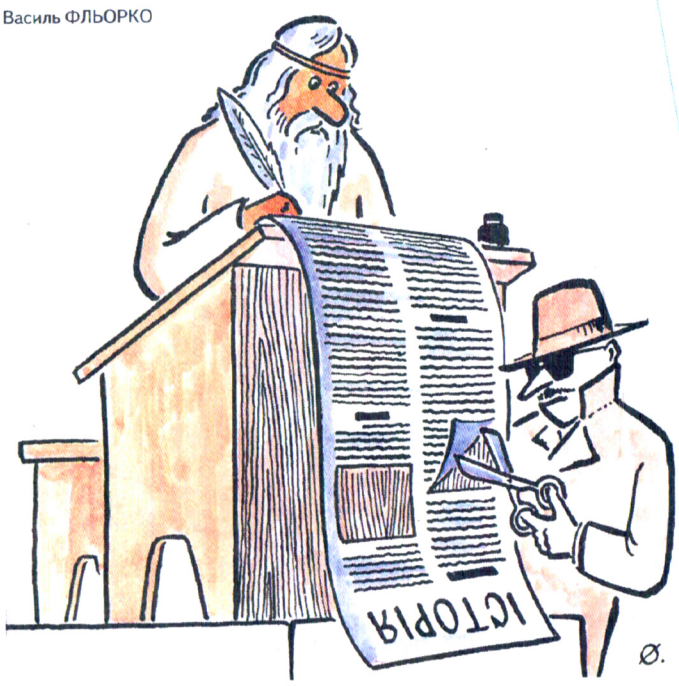

Серію новорічних листівок від Анатолія ВАСИЛЕНКА дивіться на стор. 5, 7, 8, 9, 10, 13, 15, 16

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

«В Україні усе з перцем: і борщ, і горілка, і гумор! То як же тоді можна обійтися без всеукраїнського журналу гумору та сатири «Перець»?!» — почула я недавно рекламу на українському радіо. Та невже «Перець» вижив у ці нелегкі часи?! — вигукнула з радістю і захопленням. Того ж дня пішла на пошту і оформила передплату на журнал, який знала ще з дитинства. Бо його одержували мої батьки і дідусь Федір!

Спасибі вам, перчани, за ваш оптимізм і за радість, яку даруєте людям», — пише нам Тетяна Вербенко із м. Полтави.

А ось якого листа ми одержали з м. Івано-Франківська від О. Ф. Кувеньової: *«Шановний «Перче»! Чесно кажучи, я вже давно, років із 15 не бачила тебе. Зустріла з великою радістю і насолодою. Я вже стара і немічна. А тобі бажаю творчого довголіття. Живи, «Перче», завжди, бо без тебе і України не буде! Всьому колективу здоров'я і успіху!*

Завжди твоя Ол. Кувеньова».

Микола КАПУСТА

Спасибі, друзі, за добре слово і підтримку. А найкращою підтримкою буде передплата на «Перець», яку можна оформити з будь-якого місяця.

Передплатна ціна:
на 3 місяці — 8 грн. 37 коп.
на 6 місяців — 16 грн. 74 коп.
на рік — 33 грн. 48 коп.
Індекс 74393.

(У каталозі передплатних видань на 2008 рік, стор. 161).

Можете зробити приємний подарунок і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам... І тоді вони згадуватимуть вас цілий рік, коли братимуть до рук примірник журналу. (Зауважимо, що у роздріб «Перець» надходить в обмеженій кількості).

Щастя, здоров'я, благополуччя Вам!
Будьте з «Перцем»!
До зустрічі у новому році!

ЯКЩО...

... ваш кабан зажурився, це ще не значить, що скоро Різдво.

... жінка назвала вас козлом, це ще не значить, що уже потрібно мекати.

... баба Параска переганяє за рік тонну цукру на самогон, це ще не значить, що вона директор заводу.

Микола КАЩУК.

м. Рівне.

ІЗ ХЛІБОМ-СІЛЛЮ

ГУМОРЕСКА

В адміністрації невеликого міста паніка — із столиці приїжджає велике цабе.

— Сидоре Сидоровичу,— доповідає мерові референт. — Несподівано виникла проблема! Із хлібом-сіллю!

— Із дому принеси, якщо в кошторис не вписується!

— Ні, хліб є, і сіль також. Немає кому виходити з ним!

— Ти що, смієшся, Козерогов? Хіба у нас красивих дівчат нема?

— Були колись... Дівчата із міського мюзик-холу на гастролях... А інші красуні роз'їхалися хто куди — у Туреччину, на Кіпр, у Європи усілякі... Платять їм пристойно. Вони навіть чоловікам своїм грошики на пиво шлють.

— Не мороч мені голови. Пробіжись вулицею. Не може бути, щоб красуні не зустрів.

— Бігав. Нема! — розвів руками референт. — Попливла жіноча краса за кордон. Я так переживаю за наш генофонд...

— За генофонд потім будемо переживати! — збуряковів мер. — Клич ансамбль «Нев'янучі».

— «Нев'янучі» тільки підсилять трагізм ситуації. Вони хліб-сіль виносили ще вождям розвинутого застою.

— Ну, роби, що хочеш, а хліб-сіль щоб було вручено.

Наступного дня велике столичне цабе — Іван Іванович — виліз із «Мерседеса». Його зустріли п'ятеро дебелих хлопців із охорони, стоячи пліч-о-пліч у чорних окулярах. Середній із них тримав на таці буханець хліба із сільничкою. Івана Івановича це насторожило. Так його ще не зустрічали. Що ж буде далі? Він механічно відщипнув шматочок хліба, тицьнув у сільничку і став жувати. Жував, жував, жував... Усмішки керівників міста, що стояли за тими амбалами у чорних окулярах, тільки сум'яття вносили... «Що це? Арешт? За що саме?» І коли здоровань із тацею ощирився до нього усмішкою, Іван Іванович вирішив, що тут йому настав кінець! Він дожував хліб, сипнув у рот крихти, витер об поли піджака долоні, різко розвернувся і попрямував до машини. По спині побігли мурашки: «Стрілятимуть чи ні?» Він застрибнув у «Мерседес» і рвонув у аеропорт.

У літаку смикнув кілька чарок і трохи заспокоївся.

«В столиці скажу, що в місті усе в порядку,— вирішив Іван Іванович. — Суворе місто, дуже суворе! Правильно! Без усіляких там сю-сю, ля-ля! І хліб у них смачний. Сіль, правда, крупнувата... Та мені й не можна стільки з моєю гіпертонією».

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

Василь ФЛЬОРКО

Віктор ПОПОВ

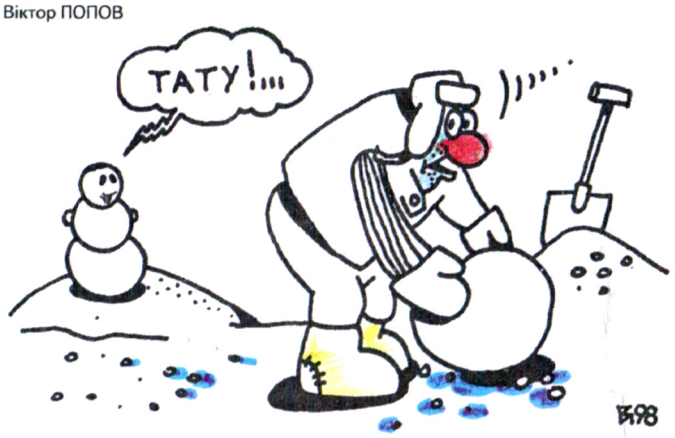

ЧЕРНІВЕЦЬКЕ РАДІО ВІДПОВІДАЄ

— Чому дитина народилася чорною, коли вся родина біла?

— Темна смуга настала в житті.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— З гірськолижним спортом я зав'язав.

БАЙКИ У ПРОЗІ

ПЕРШИЙ КАНДИДАТ

Дубовий стовп давно підгнив. Одначе всюди пхався наперед.

— Я перший кандидат на центральну магістраль. У мене досвід. Я знаю, як стояти.

НАБРАВСЯ ХОРОБРОСТІ

Тремтячи за свою шкуру, Тхір дав драла з бою, який лісове царство вело з ворогом. І ось на галявині звірота судить його за дезертирство. Славна своєю прямотою й непідкупністю Ласка виступає звинувачем від громади.

— Подумати тільки,— чується її гнівний голос,— коли всі звірі, навіть Хом'як, цей відомий тюхтій і одноосібник, навіть він став на герць, Тхір утік із бойовиська, заховався за наші спини. Я вимагаю смертної кари боягузові!

— Смерть йому! — зашуміло довкола. — Смерть!

Потім виступили Борсук, Єнот, Ведмідь, і всі наполягали на смертній карі. Навіть Лисиця, яка не раз ділила з Тхором ситу трапезу, мусила приєднатися до більшості.

Нарешті дали останнє слово підсудному.

— Шановні,— схилився той у глибокому поклоні,— чи пам'ятаєте ви, щоб Тхір виступав коли-небудь проти громади? Далебі, ні. Бо не було такого. Я завжди стояв за громаду, за неї хоч зараз готовий кров свою по краплині... І в тому бою теж керувався вищими інтересами. Не власну шкуру рятував я, як було тут сказано, про інше гадав: а раптом підступний ворог зайде з тилу, а там жодної живої душі немає! І коли б так сталося, хто б тоді був попереду, а хто за спиною хороброго?

— Громадо, адже це щира правда! То лише щасливий випадок, що Тхір не наклав головою,— підтримала приятеля Лисиця.

Тхора не тільки виправдали, а й нагородили за відвагу та мудрість.

МОЛОТОК

Молоток вельми любив забивати цвяхи. І мало коли цікавився: потрібні вони там чи ні. Та одного разу його відправили до кузні. Спочатку довго розпікали, потім лунко кували, безжально гнули, аж поки не зробили Обценьки. Ними і стали витягувати не в лад забиті цвяхи.

— І який дурень позабивав їх сюди! — обурено стали скрипіти Обценьки.

Я БУЛА Ж СТРУНКОЮ

Біля вербового Пня виросла тоненька Лозинка. Весела, струнка, вона була втіхою його одинокої старості. Пень намилуватися не міг на свою внучку. Та одного разу на них Вітер налетів. Просвистів сердито над лисим Пнем, шарпнув Лозинку за зелені коси, вдарив у тонкий стан.

— Вклонись йому, уклонись,— зашамкотів моховими губами Пень.

— Чого б то я мала кланятися? — обурилася Лозинка. — Он Клен стоїть собі і нікому не кланяється.

Вітер, як почув це, полишив Лозинку, помчав до Клена, схопив за кучеряву голову і одним махом відкрутив її. Лозинка затремтіла з ляку і мимоволі вклякнула до дідової мохової бороди.

— Бачила,— прошамкотів їй у саме вухо дід,— що буває з непокірними?

Відтоді Лозинка, як тільки почує, бувало, посвист Вітру, відразу ж аж до землі припадає в низькому поклоні. А Вітер ніби сміявся з її покірності — шарпав удень, не давав спокою вночі. Щоб зайвий раз не дратувати Вітровія, вона іноді й спати вкладалася нахиленою. А згодом Лозинці почало здаватися, що така поза взагалі найзручніша. То вона й розгинатися перестала.

Виросла Лозинка. Стала Вербою. Тільки похилою. Тепер скаржиться всім, що на неї навіть кози скачуть.

ЗАДОМ НАПЕРЕД

До комісії рибоземноводних приплентався Рак:

— Прошу свідоцтво про народження.

— Отакому неоковирному та ще свідоцтво? — розквакалася Жаба. — Ви тільки погляньте: які в нього вуса! Фу!..

— А ноги — сміхота сама,— писнув Тритон.

— Це ж ні риба, ні жаба,— скреготнула зубами Щука.

— Він взагалі не має права на існування в нашій водоймі,— визирнувши з мулу, підсумував В'юн.

Рак із переляку задки-задки та в ковбаню — шубовсть! Там і оселився. Тільки й понині повзає задом наперед бідолаха: відвідини комісії не минули марно.

Іван ВЛАСЕНКО.
м. Київ.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

РОЗМІРКОВУЄ ВАСИЛЬ ПРОСТОПЧУК

❄ *Будь-яку течію загачують грошима.*

❄ *Головне у битві за крісло — потрапити в оточення.*

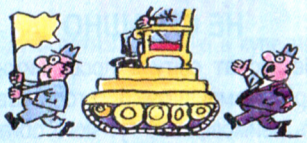

❄ *Армія безробітних теж потребує полководця.*

❄ *Якщо тебе довго переконують, значить хочуть якнайшвидше обдурити.*

❄ *Рвав на собі сорочку, поки не дорвався до влади.*

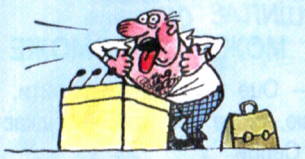

❄ *Справедливість суддів живе у їхніх котеджах.*

❄ *Вітер перемін більше нагадує протяг.*

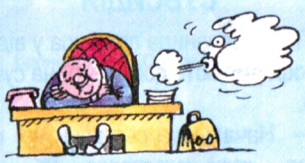

❄ *Все, про що пишуть газети, можна помістити на одній дошці паркану.*

❄ *Обкрадають державу, а біднішає народ.*

❄ *Грошові знаки відмінюють дію дорожніх.*

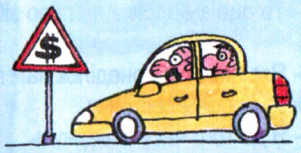

❄ *Коли виходиш із себе, не заходь далеко.*

❄ *Найдовше зберігаються плітки.*

❄ *У народу тільки й золота, що мовчання.*

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Проживеш ти двісті щасливих літ... Із завтра пенсія зросте втричі, ціни на товари і комунальні послуги будуть падати... Тю, якась дурня... Мабуть, треба колоду карт міняти...

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

За куплети

Про Лева Заєць виконав куплети —
Пустили співака на заячі котлети.

Володимир СЛЄПЦОВ.
м. Карлівка.

Зауваження ледаря

— Нероба, кажете, нероба...
А може, в мене це хвороба?!

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Олексій КОХАН

— На військові маневри?
— На ставок: рибки свіжої захотілося.

У братів наших менших

КОМПРОМІС

Один крокодил проковтнув жабу. Звірі обурилися і вчинили над ним суд. Мавпа вимагала одрубати йому голову. Але іншим звірам усетаки жаль було крокодила. Врешті вирішили одрубати йому хвоста.

— Гаразд,— погодилася мавпа,— хвоста! Але по самі вуха!

КОЛИ МОЖНА

Високо на ялині сиділа ворона. Внизу пробігав заєць та гукнув до неї — поцікавився, що вона робить.

— Нічого не роблю,— одказала ворона,— просто сиджу.

— Ну, тоді і я так само посиджу,— сказав заєць.

Але невдовзі пробігала там лисиця та й з'їла зайця.

«Бідний зайчик! — подумки зітхнула ворона, відлітаючи. — Я забула йому сказати, що сидіти, нічого не роблячи, можна тільки тоді, коли ти — на висоті».

ПЕРШОЧЕРГОВЕ

Зустрілися два пси.

— Що новенького?

— В кінці вулиці поставили новий телеграфний стовп!

— О, його обов'язково треба примочити!

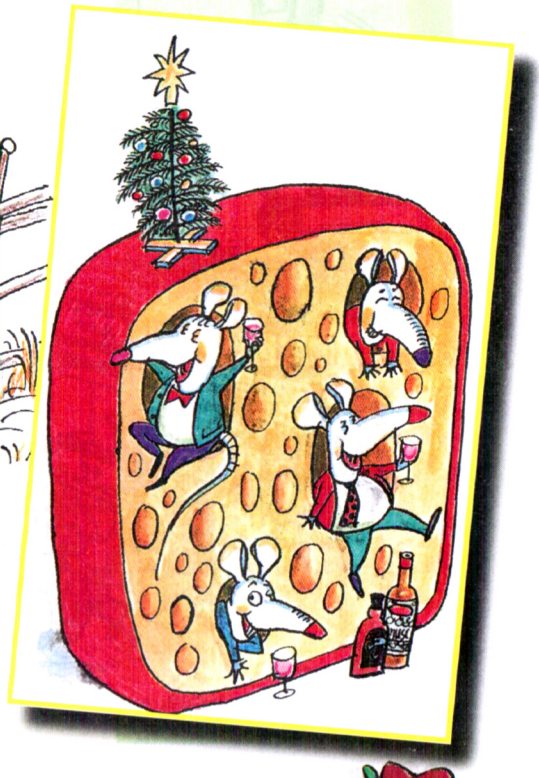

ФРАЗИ

✦ *Обер-лейтенант податкової міліції.*

✦ *Рівність: високопосадовцям підвищили зарплату, злидарям – плату за газ. І всім однаково – втричі.*

✦ *З описок: заготівельна контра.*

✦ *Бабу Ягу марно переконувати, що краса порятує світ.*

✦ *Життя дорожчає, а людські цінності дешевшають.*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Сумської обл.

НАШ ВЕРНІСАЖ

***Валерій МОГИЛЬНИЙ** народився на Ставропіллі у 1942 році. Після закінчення поліграфічного факультету КПІ, живе і працює в Києві. Перший гумористичний малюнок надрукував у 1972 році в журналі «Вітчизна». Читачам «Перця» теж припали до душі гострі, актуальні і веселі малюнки Валерія. Вони друкуються майже в кожному номері нашого журналу. А сьогодні запрошуємо на вернісаж художника.*

Автошарж.

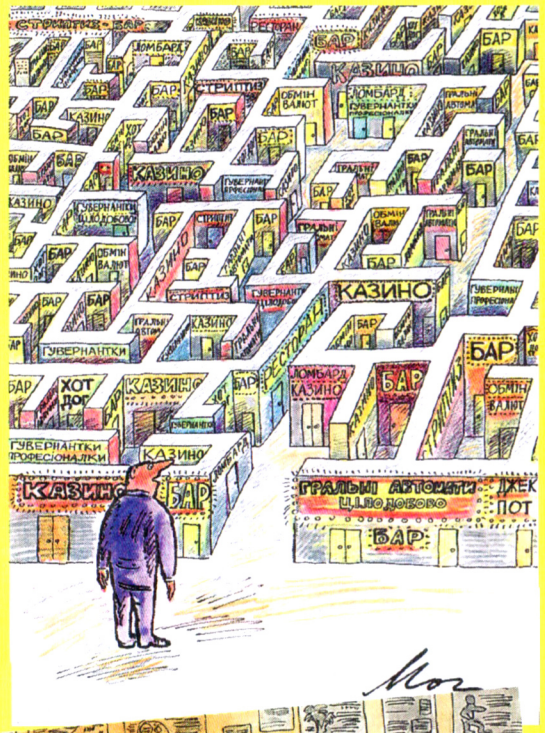

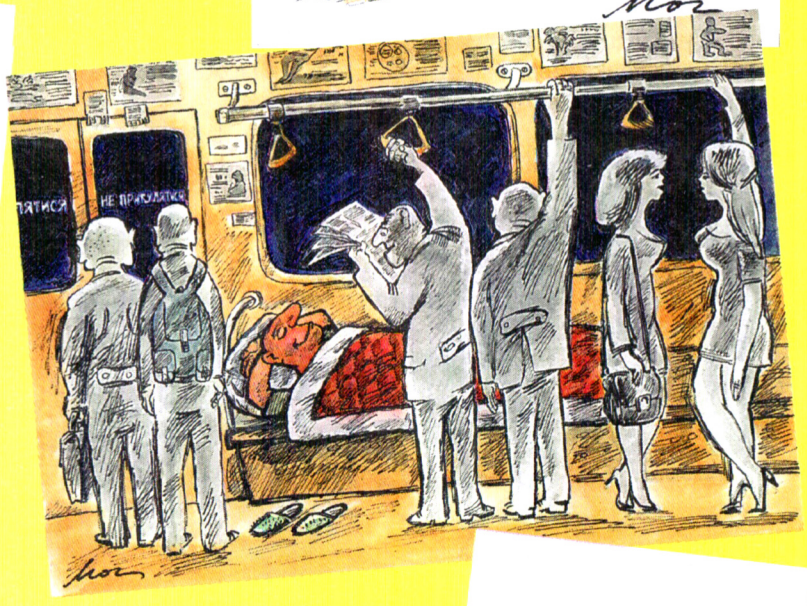

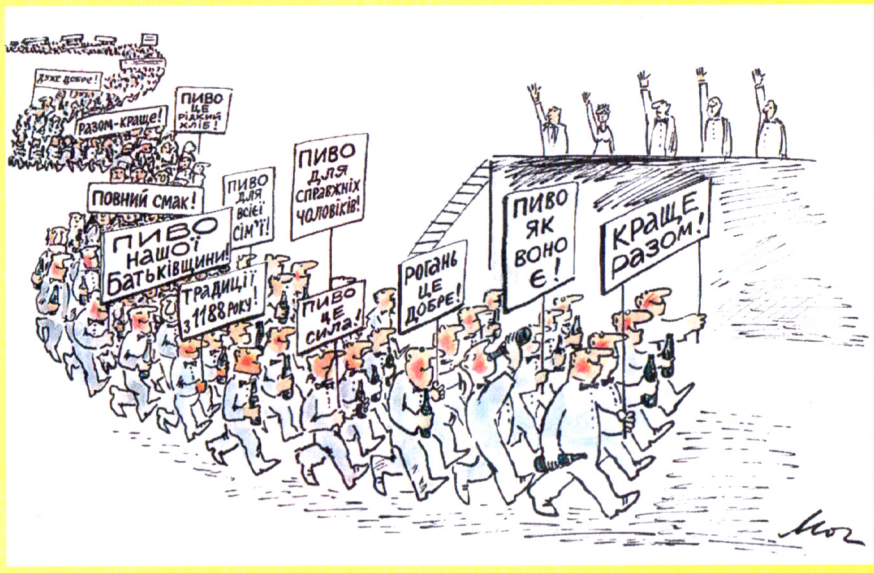

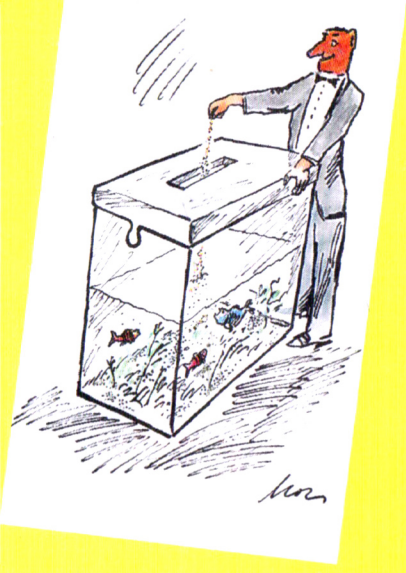

УСМІШКИ З КОНВЕРТА

НЕ СТРАШНО

Чемпіонат світу з гірськолижного спорту. Чемпіон мчить із гори. Швидкість неймовірна. І тут його обганяє «новий українець» зі своїми дітьми. Чемпіон ошелешений. Біля підніжжя гори він підходить до «нового українця» і питає:

— І вам не було страшно?

— Мені — ні,— відповів «новий українець»,— а дітки трішки боялися. Вони ж у мене ще не п'ють...

Роман КЛЕНОВЕЦЬ.

м. Мукачеве
Закарпатської області.

МОЖЕ Й ДОПОМОЖЕ

— Оце хочу кинути палити, і не знаю, як це зробити? — бідкається дід Сергій.

— А ти влаштуйся сторожем на бензозаправку,— радить йому сусід.

Олександр МОТИЛЬ.

смт Народичі
Житомирської області.

СУБСИДІЯ

Тітка Степанида прийшла у відділ, де оформляють документи на субсидію.

— Начальник сьогодні не приймає,— каже секретарка.

— Дочко,— пояснює їй тітка. — Мені не треба, щоб приймав. Мені треба, щоб давав...

Василь КУЧЕРЕНКО.

м. Лубни
на Полтавщині.

ПОВЕРНЕТЬСЯ

— Ти куди? — грізно питає дружина чоловіка.

— Та оце з Андрієм на пиво зібрався.

— Яке пиво? В понеділок нам платити за газ, за електрику.

— Я до того часу повернусь...

Ігор ЗОЗУЛИНЕЦЬ.

м. Збараж
Тернопільської області.

БЕЗ КОМПАСА

Незадоволені пасажири скаржаться начальникові поїзда:

— Що це за поїзд такий, що зупиняється біля кожного стовпа?!

— Та-а, розумієте, — мнеться начальник. — Машиніст у нас молодий, уперше на цій лінії, ото й зупиняється, щоб спитати, чи правильно їде.

Флоріан БОНДНАР.

м. Чернівці.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Службу порятунку викликали?

Словничок-жартівничок

ПЕРОН — письменник.

ГРЕБІНЕЦЬ — маленький весляр.

НОТАРІУС — композитор.

ФОРСУНКА — стильна жінка.

ВІДНОСИНИ — хабар.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

СВИЩ — суддя на футбольному матчі.

ЩУПАК — масажист.

ЧЕКАНКА — приймальня начальника.

ТАТУСЬ — чоловік із татуюванням.

ОГУДИНА — ганьба.

ГОЛОГРАФ — сановитий нудист.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Роботи за фахом не знайшов, а двірникам тепер платять добре...

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

279-44-13 279-17-24

ПОРЯДНИЙ

— Як поживаєш? — стріла Віка Раю.
— Питаєш, як? Не відаю біди:
Надійного коханця нині маю;
Життя, скажу, їй-бо, мов три меди.
Тож гріх було б на долю нарікати.
— І що ж, як не секрет, він за один?
— Та як би, люба подруго, сказати?
В моєму розумінні — майже джин.
З отих, котрі належать до еліти,
Хоча і молодий ще має вік.
— А жінка є?
— І жінка є, і діти...
Не сумнівайсь — порядний чоловік.

Володимир ДУГАР.
м. Карлівка Полтавської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Прибуло велике цабе? Гаразд! Люкс вільний!

Василь ФЛЬОРКО

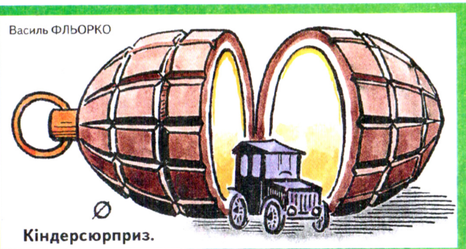

Кіндерсюрприз.

ВІНЕГРЕТ ІЗ ПЕРЦЕМ

Володимир СОЛОМАЩЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Валентина Шульги)

ПОРАДА

Обов'язково віддайте дитину до дитячого садка. Потім спокійно зможете пояснювати гостям, де вона нахапалася таких слів.

У ЦИРКУ

— А тепер номер для справжніх чоловіків, записуйте: двісті п'ять, двісті п'ять, сорок чотири. Наталка.

У РЕСТОРАНІ

Відвідувач:

— А чому це у вас такий каламутний лимонад?

Офіціант:

— Не хвилюйтеся. Лимонад свіжий. То просто склянки трохи брудненькі.

Почула і записала Галина ПАСІЧНА.

смт Баришівка на Київщині.

Дуже не сподобався такий хід розмови нашому земляку. Він доїв сало, витер серветкою губи і дістав із-під лавки великого херсонського кавуняку.

— А це що? — знову запитує африканець.

Українець подивився на нього з-під лоба, усміхнувся і сказав:

— Це у нас, шановний, такий агрус,— а потім подумав і додав: — Дичка.

Почув і записав Андрій МИКОЛАЄНКО.

смт Велика Лепетиха на Херсонщині.

ФУТБОЛ

Наші знову програють. Коментатор важко зітхає:

— Збірна України знову грає у свою гру... А пора вже зрозуміти, що грати, все-таки, треба у футбол...

Почув і записав Орест КРИВИЧ.

м. Золочів Львівської області.

ІМ'Я

У Петренків поповнення. Народився хлопчик. Зібралася уся родина, щоб вибрати ім'я. Яких тільки імен не пропонували — Роман, Назар, Георг, Євген, Арнольд...

Нарешті підвівся дід Василь і каже:

— Ну, і як ви назвали малого Василька?

Почула і записала Юля РОГАЧЕНКО.

смт Чаплинка Херсонської області.

Василь ФЛЬОРКО

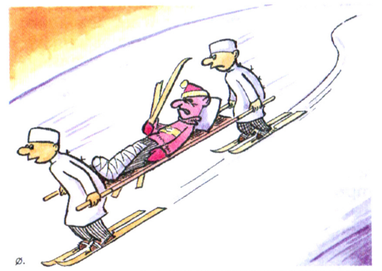

Віктор ПОПОВ

ДИЧКА

У купейному вагоні їдуть українець і африканець. Українець вирішив підобідати. Дістав велике куряче яйце. Африканець питає його:

— Що це?

— Яйце,— каже українець.

— Хіба це яйце?! — глузливо дивується африканець. — Он у нас страуси несуть яйця — так ото яйця!

Українець мовчки з'їв яйце і дістав шмат сала.

— А це що? — запитує африканець.

— Сало!

— Хіба це сало?! — знову глузує африканець. — Он у нас на бегемоті сало!

ПРАВИЛА

Під Верховною Радою натовп.

— Хто сьогодні зібрався? — запитує депутат у міліціонера.

— Водії.

— І що вони хочуть?

— Повної відміни правил дорожнього руху!

— І всі цього хочуть?!

— Усі, крім водіїв КамАЗів. Їм на ті правила начхати...

Почув і записав Євген ХВОЩ.

м. Кривий Ріг.

АНТЕНА

Прихворіла жінка та й каже:

— Незабаром Новий рік. Може, хто в гості прийде. Ти б, Владиславе, трішки прибрав у хаті.

Той неохоче взявся до роботи. Десь за годину впорався.

Жінка вирішила перевірити.

— А павутину в кутку чому залишив? — питає.

— А я думав, що то антена.

Почув і записав Федір КРИНИЧНИЙ.

смт Устинівка на Кіровоградщині.

Василь ФЛЬОРКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

СОТ (Світова організація торгівлі) в Україні.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Олексій ТАЛІМОНОВ

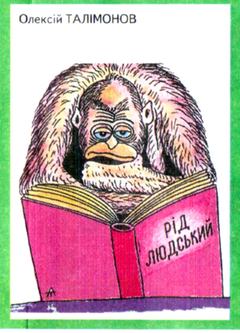

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Думаєш, я тебе для забави зліпив?! Тягни мене на гірку!

Олексій КОХАН

Вітаємо ювілярів!

Відомого дослідника українського гумору та сатири, шеф-редактора журналу «Науковий світ», давнього друга й автора «Перця» письменника Юрія ЦЕКОВА зі славним 70-літтям.

Давнього і активного автора «Перця», збирача і популяризатора гумору і сатири Ігоря АРТЕМЧУКА із достойним 70-літтям.

Дружні шаржі Анатолія ВАСИЛЕНКА.

Відомого письменника-гумориста, лауреата багатьох літературних премій, заслуженого журналіста України Михайла ПРУДНИКА з 55-річчям.

Дружній шарж Владислава ШИРЯЄВА.

Шанувальники красного письменства знають Станіслава ШЕВЧЕНКА як автора багатьох книг ліричної поезії. Він відомий перекладач, лауреат багатьох літературних премій, заслужений діяч мистецтв України та заслужений діяч польської культури. А оце недавно письменник видав першу книжку гумору, яку назвав «Ідіть у баню». Гарний початок... Чи не так?

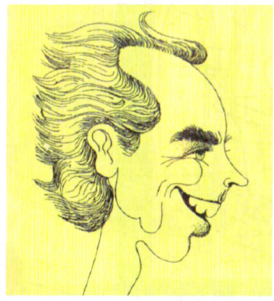

ДРІБНИЙ БІЗНЕС

Коли, після «скасування» у нас соціалізму, азарт до дрібного бізнесу був у розпалі, я спитав знайомого підприємця:

— Як і мені розпочати дрібний бізнес? Хочу відкрити хоча б кіоск!..

— Спочатку одружися, щоб власна жінка в тебе працювала. Так дешевше. Потім знайди свого, як кажуть, у «дошку», охоронця, свого міліціонера, свого рекети-

МАЮ БРАТА

Коли я сказав, що уже кілька місяців безробітний, і розтлумачив, що й до чого, дружина обізвала мене макухою; сусіди й досі називають малахольним, а дільничний Жора Чорнописький... Він, бачте, впевнений, що розбої, мордобої та інше хуліганство — все організовують із п'яної голови безробітні, і взявся пальцем на мене тикати.

Маю вам сказати, що роботи я не кидав, не прогулював — з'являвся акуратно. Так воно, певно, й дотепер було б. Але якогось дня зустрів мене на сходах начальник. Дуже здивувався та й каже:

— Невже, Юрасику, ви й досі ходите на службу?

— Та ні,— кажу,— вже їжджу. До нас маршрутку пустили. Сім літ писали по інстанціях...

— Я не про те. Хіба вам не сказали, що ви давно скорочені?

А мені справді ніхто про це — ані слова. У нас там делікатні люди. А може, їм не до того було, бо, правду мовити, нас давно збираються об'єднати із чимось чи кимось там, і кожен думає про власну долю...

Справді, пару останніх місяців я не отримував платні. Думалося: мабуть, знов почалися якісь реформи. Аж воно он що — зняли з роботи.

Скоротили, щоправда, з найкращою метою — для інтенсифікації праці. Так, як виявилося, було зазначено у наказі.

Відчув, що страждаю за великі ідеї, і не став опиратися начальницькій мудрості, не став посилатися на дрібних діток — нащо затримувати поступ у державі?

Пішов влаштовуватися на сусідню вулицю — в офіс до колишнього знайомого. Кадровик уже й руку мені потиснув, а потім знічев'я запитав, чи маю родичів.

Я круглий сирота. Але маю брата. Про нього й повідомив.

— Брат, кажете, за океаном живе? — приязно перепитав кадровик. — І давно?

— Та вже років із тридцять.

— Добре, дуже добре,— з іще більшою приязню сказав кадровик. А далі ніби про щось дуже смішне:

— А чого ж ви отак, без нічого прийшли. Тобто, я маю на увазі... Маруняк, що я маю на увазі? — гукнув він у бік сусіднього кабінету.

— Ви маєте на увазі вірчі грамоти,— почулося звідти.

— Ідіть додому, подумайте,— дуже приязно сказав на прощання кадровик.

Я не знав, про що маю думати, коли й так усе ясно — потребую роботи. Аби не розчаровувати люб'язного кадровика, згідливо кивнув головою і пішов. Вирішив: прийду до них через три дні, ніби все як слід обдумавши. А на третій день повідомили: вільних місць нема.

Заходив у «Сервіс» на розі. Там, почувши про мою заокеанську рідню, відразу заговорили про «вступні», якщо я згоден пришивати гудзики до верхнього одягу і прасувати натільну білизну.

Про «вступні» я не зрозумів.

«На превеликий жаль, фахівці вашого профілю...» — сказали мені, і я пішов далі шукати роботодавців, які погодилися б узяти мене хоч тимчасово. Подався в інший район міста. І з першого ж заходу взяли. Щоправда, найнявся не бозна-куди — чистити сміттєпроводи.

Між іншим, і тут ріднею цікавилися. Позаяк діялося це в іншому районі, то в уже звичному повідомленні про брата я мусив дещо уточнити. І це не пройшло повз увагу пильного кадровика:

— А чому ви на цьому наголошуєте? — суворо спитав він.

— На чому? — не збагнув я.

— Ну, що «перед океаном»? Він що, у Бельгії, Франції, Португалії?

— Та ви що?! — дивуюся з такого ходу думок. — Як їхати од вас тролейбусом, що йде із «Південного ринку», то остання зупинка перед магазином «Океан». Отам на дев'ятому поверсі він і живе.

— Чудово,— якось мляво посміхнувся кадровик. — Приходьте на сьому ранку. Інструмент — ваш!

І все. Без тяганини, без дурного бюрократизму. Не те, що в нашому районі. От якби-то скрізь так!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ра, свого депутата — хоча б районної ради, свого податківця, бо інакше не виплутаєшся. І свій банк, щоб твою справу міг інвестувати.

Я й кажу:

— Якщо матиму ще й свій банк, то на біса мені той дерев'яний кіоск?!

НА НУЛІ

Їду в потязі. Зі мною в купе незнайомець — не молодий, але ще й не літній. Розговорилися. Про погоду, про політику... І раптом він каже: «Бачу, ви людина грамотна. Тоді скажіть мені, скільки буде: від чотирьох відняти два... помножити на два?

— Чотири!

— Неправильно!

Чоловік, по-дитячому задоволений, написав на салфетці: 4–2x2.

— Насправді буде нуль. Бо треба, за законами математики спочатку помножити, а потім уже віднімати. А в нашій дійсності часто робиться навпаки — спочатку віднімаємо... І не помічаємо, що знаходимося «на нулі»...

І нічого я не міг йому заперечити.

ДВІ ТЕЧІЇ

Один сучасний молодий критик на лекції розповідав, що література поділяється на такі течії: класицизм, сентименталізм, романтизм, реалізм, соцреалізм, капреалізм і мафреалізм. Мій сусід Федот із таким поділом не погодився. Він вважає, що сучасні твори поділяються на ті, що нижче від пупка, і на ті, що вище від пупка. Вище від пупка — серце, душа, розум... Нижче від пупка — самі знаєте що...

Станіслав ШЕВЧЕНКО.

м. Київ.

Якуказці...

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

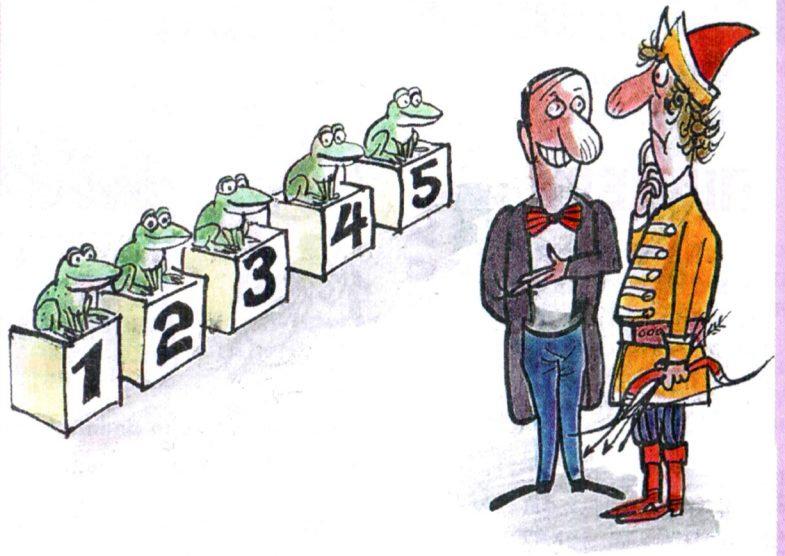

— Кожна з них може стати царівною — вибирай, царевичу.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Покидьку, краще було б замість тебе стілець зробити!

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

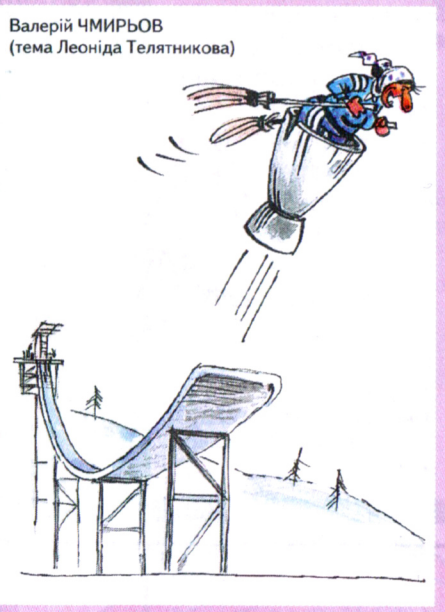

ДО НОВОРІЧНОГО СТОЛУ

Готуючи до новорічного столу салат «Олів'є», усі продукти треба нарізати кубиками, крім горошку...

ТАМАДА

— Сьогодні за цим святковим столом зібралися тільки найближчі і найрідніші люди. Тому, на жаль, буде дуже важко спровокувати бійку. Але я, друзі, професіонал...

Надіслав Віктор ГЕРАСИМІВ.

с. Голендри Калинівського району на Вінниччині.

Усмішки, розказані під ялинкою

НОВИЙ РІК

— Що таке Новий рік?

— Це вечеря, яка поступово переходить у сніданок.

Надіслав Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

ПЕРЕВІРЯВ

Розмовляють діти «нових українців»:

— До мене учора Дід Мороз приходив!

— Ха, Вовчику, і ти у це ще віриш? Він же несправжній!

— Справжній. Я перевіряв...

— Як?

— Я у нього запитав: «Діду, а скільки коштує Снігуронька?»

— А він?

— Сто євро! — каже. Зразу видно, що з лісу — цін зовсім не знає.

Надіслав Григорій ЛИПЕНКО.

м. Добропілля Донецької області.

Перчення

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПОДАРУНОК

Новорічний безкінечник

Великий, великий, великий пакунок.
А в тому пакунку — ще більший малюнок.
А там, на малюнку, ще більший будинок,
А в тому будинку ще більше ялинок.
Під кожною з них дітлахам подарунок —

Великий, великий, великий пакунок.
А в тому пакунку —
ще більший малюнок...

(і так далі).

Леся МОВЧУН.

Хитруня

Кіт ходить навколо холодильника і нявкає.

— Він знає, що там риба є,— каже мама.

— Я її всю з'їла! — повідомляє маленька Леся.

— Не може бути! Там же її було багато!

— Тихіше, це я так сказала, щоб Мурчик почув і не нявчав,— відповідає Леся.

Василь ФЛЬОРКО.

Дебют у «Перці»

ПІДМЕЛИ

— Дівчатка, а чому ви сидите надуті, мов сичі,— питає мама, повернувшись увечері з роботи, Оленку і Олесю.

— Та це ми посперечалися, хто буде в хаті підмітати,— мовила Оленка.

— Тільки я взялася мести, а Олеся підбігла і теж схопилася за віник. Я до себе — смик, Олеся до себе — смик. Смикали-смикали, поки віник не поламали...

Оксана ГЕРАСИМЕНКО, учениця 7-го класу. *м. Київ.*

РЕБУС

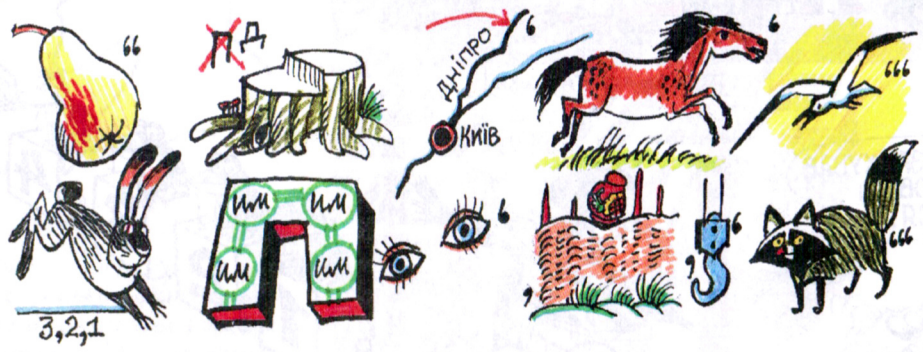

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українську народну приказку про місяць грудень.

Склав П. МИШКО.

УЧЕТВЕРО ЛЕГШЕ

Афганська казка

Ішли осел та кінь із базару. Сталося так, що на ослові вантажу було ціла купа, а кінь ішов зовсім без нічого. Пройшли вони півдороги. Утомився осел і просить коня:

— Будь товаришем, допоможи! Візьми на себе частину вантажу!

Але кінь і вухом не ворухнув — ніби й не почув.

Трохи згодом осел заволав:

— Мені вже несила! Допоможи!

Кінь і не глянув на нього.

Дорога пішла вгору. Осел ось-ось упаде.

— Допоможи! — знову просить коня.

— Гаразд,— погодився кінь,— давай я буду за тебе важко сопіти.

Осел пройшов кілька метрів і впав.

Довелося хазяїнові розвантажувати осла і перекладати усе на коня.

Тепер осел ішов без нічого, а кінь важко сопів за двох.

Правильно мудрі люди кажуть: поодинці і нарізно — вдвічі важче, а удвох — учетверо легше.

Говорить Костик Ковальчук

Костик сидить перед телевізором — звук є, але нема зображення:

— Бідний телевізор: звук є, а показувати нема чого...

* * *

Костик розглядає картинки:

— Великий-великий-великий вовк, це ведмідь...

* * *

Костика питають:

— Ну що, малий, ти навчився плавати?

— Плавати ні, а тонути навчився...

* * *

Мама каже:

— Костику їж... Це морська риба. Вона дуже корисна...

— Це не морська риба, а з магазину...

* * *

Костик йде у перший клас і запитує бабусю:

— А скільки треба вчитися в школі?

— Дванадцять років...

— Так багато!.. Я не переживу. А скільки треба вчитися в школі, щоб піти на пенсію?

Записала бабуся Олена.

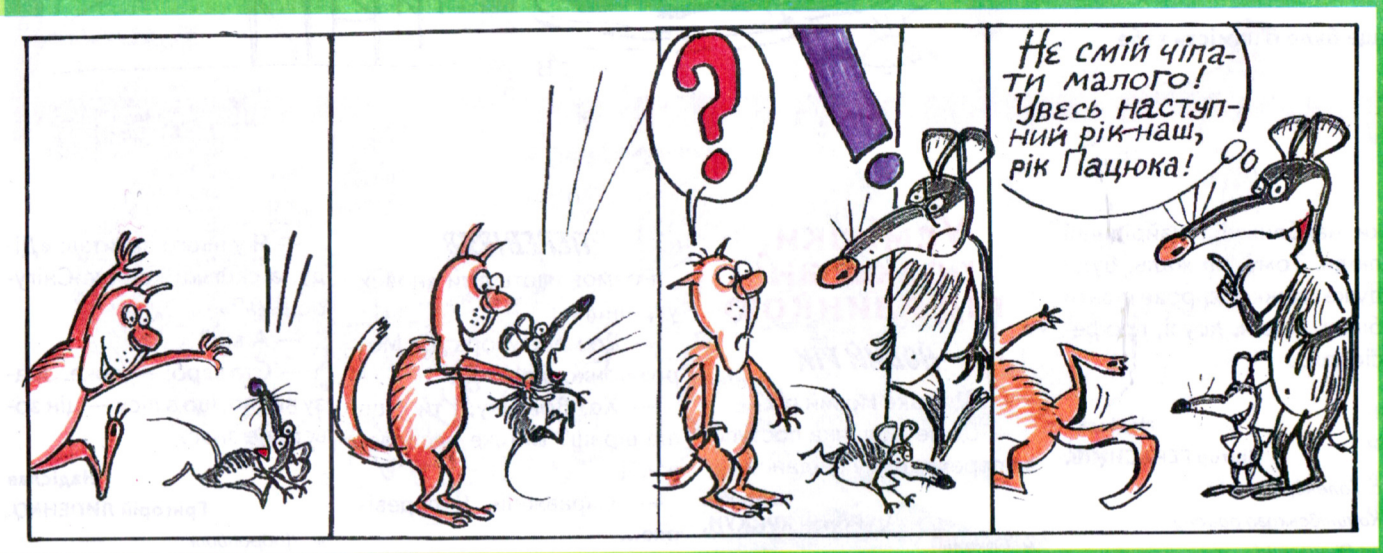

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ІРОНІЗМИ

✓ *І куди воно все поділося? Раніше була подвійна мораль, а зараз — ніякої.*

✓ *А як це можна кращу половину людства зробити із ребра гіршої?*

✓ *Якщо судді дали хабара обидві сторони процесу, то чесний суддя повинен менший хабар повернути.*

✓ *Сьогодні сатира чимось нагадує зенітну артилерію: шуму багато, попадають мало, а осколки падають тобі ж на голову.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

Микола КАПУСТА

Страшне перо не в гусака...

«Хоч стрілку часів весною перевели на годину вперед, мій сусід п'є з самісінького ранку по старому времені».

(Із листа до редакції).
Надіслала Віра ГРИЦЕНКО.
м. Суми.

«До Тимчасового уряду входили комуністи, капіталісти та інші поміщики».

«Комунізм — це людина працює скільки хоче і бере скільки несе».

«Перша радянська конституція України була прийнята Пилипом Орликом».

(Із студентських рефератів).
Надіслав Валерій КОВАЛЬОВ,
доцент кафедри
українознавства ХНАДУ.
м. Харків.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

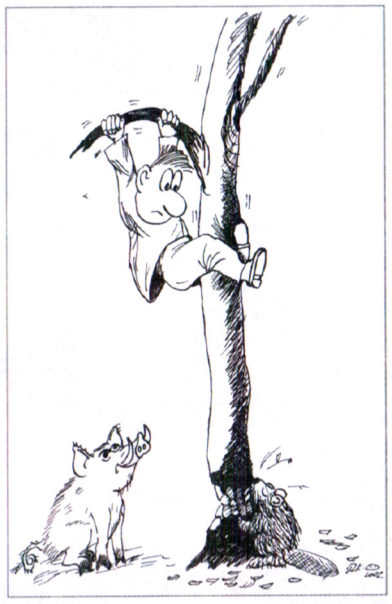

Малюнки
Данила
КУЗНЄЦОВА
(м. Біла Церква)

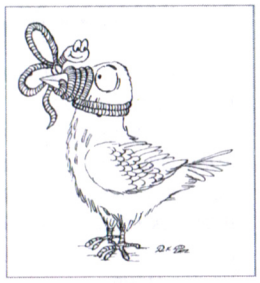

Василь КАЗАКОВ
(с. Боромля Сумської області)

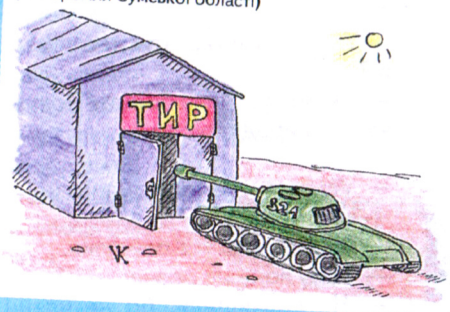

Валентина ЖИТКОВА
(с. Степанівка Сумської області)

— А тепер — від-жи-майся!

Роман ТИЩЕНКО
(м. Кам'янка Черкаської області)

— Хлопці, позичте каску — вдома дружина чекає...

Ольга ЯРОВА (м. Одеса)

Тетяна ФОКІНА
(смт Гвардійське
Дніпропетровської області)

— Ну чому тебе лелека до Вальки з другого -Б не заніс?!

Інтеремішинки

КМІТЛИВИЙ

— Алло!.. Це Франк?.. А я думав, що ти помер!

— Та пустили були чутку, що я вмер, але, виявилося, що то мова про іншу людину, А я, тільки-но та чутка про смерть до мене дійшла, одразу зрозумів, що йдеться не про мене.

ТАКИ Ж НЕ ВМІВ...

Шотландський фермер на схилі літ застрахував своє життя, а невдовзі, під час повені, втопився, бідака.

— Маєш щастя, що твій чоловік був такий передбачливий! — каже його вдові сусідка. — Хоч ані читати, ані писати не вмів.

— Ані, слава Богу, плавати,— зітхнула вдова.

ПЕРЕПОНА

— Виявив незруйнований міст! — доповідає після розвідки рядовий Браун.

— Танки зможуть пройти?

— Зможуть.

— Значить, і піхота пройде.

— Піхота не пройде, пане майоре.

— А то чому ж?

— Бо коло самого мосту прив'язано злого собаку.

ЗГОДА

— Прийняла Крістіна твою шлюбну пропозицію?

— Так. Але попросила трохи зачекати.

— Чому?

— Ну, вона сказала мені: «Дорогий, ти будеш останнім, за кого я вийду заміж».

УМІЄ

— Триста доларів за цього пса?! Що ж у ньому такого особливого?

— Навчений знаходити наркотики, сер. Даєте йому п'ятдесят доларів, і за хвилинку він повертається із дозою.

ДИВИНА

Спеціаліст силкується пояснити блондинці, що таке технічний прогрес.

— Наприклад,— каже він,— сто років тому люди не могли зателефонувати одне одному.

— Дивно! — в задумі зводить брови дів а. — Це ж так просто — підіймаєш слухавку і набираєш номер!

Підготував Д. МИТЮК.

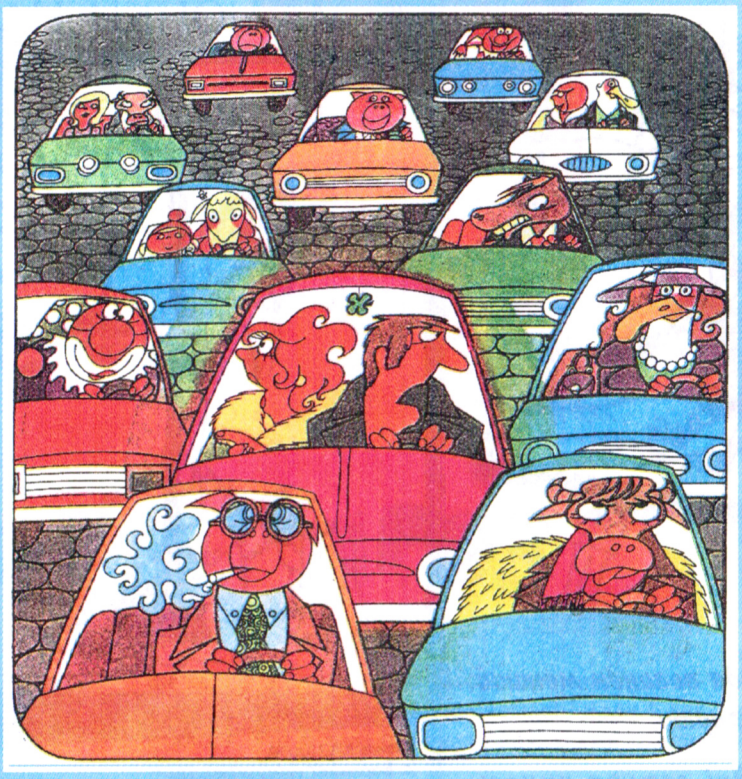

НА МАСКАРАДІ

— Прошу, прикурюйте, пане директоре!

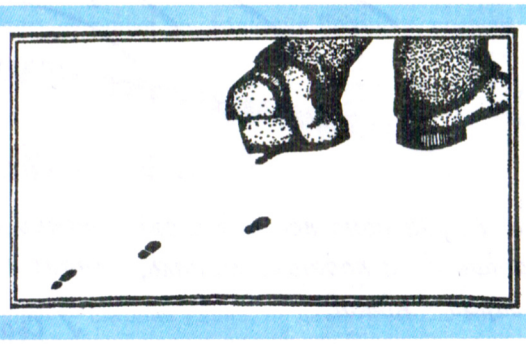

Ненад ВЕЛІЧКОВИЧ
(Боснія і Герцеговина)

ГРОМАДЯНСЬКА ОБОРОНА

— Тату, підемо кататися на ковзанах?

— Не можу, спина болить! Розчищав сніг перед офісом.

— Сам?

— Усі інші — інтелектуалісти.

— Що то таке?

— Люди, яким усе байдуже.

— Тому вони не розчищали?

— Не розчищали, бо не члени Громадянської оборони. У нас так заведено, що сніг прибирати має вона!

— А що таке — Громадянська оборона?

— То як коли. У час війни то одне, а в мирний час — інше. Коли війна, то всі пхаються в Громадянську оборону, нема війни — тікають од неї.

— Чого так?

— Бо коли війна, то ті, що в Громадянській обороні, зостаються вдома, а як у мирний час треба сніг розчищати, то хай це хтось інший робить.

— То, значить, вони погані?

— Ні, то ми дурні, чорт би його забрав!

— Тату, не лайся!

— Вибач, я трохи серджуся.

— На кого?

— На тих, що ото по парламентах та общинах киснуть, та підіймають руки, аби проголосувати за таке, ради чого який-небудь собака й ноги не підняв би! Кожен місяць беруть із нас таксу за телебачення, замість того щоб за ці гроші сніг прибрати! Головне — аби-но телебачення працювало, а люди — хай собі справляються як можуть!

— Чому головне, аби-но телебачення працювало?

— Щоб могли показувати в новинах, скільки сантиметрів снігу навалило, та обговорювати, як тротуари не були очищені!

— Але ж ми їх очистили?

— Це останній раз!

— А то чому ж, тату? Дуже тебе спина болить?

— Ні, сину, од такого глупства мене вже й серце болить! Не подобається мені країна, в якій кожен чекає, щоб прийшла Громадянська оборона та сніг йому розчистила.

— Поспішайте, бо опівночі переходимо на нічний тариф.

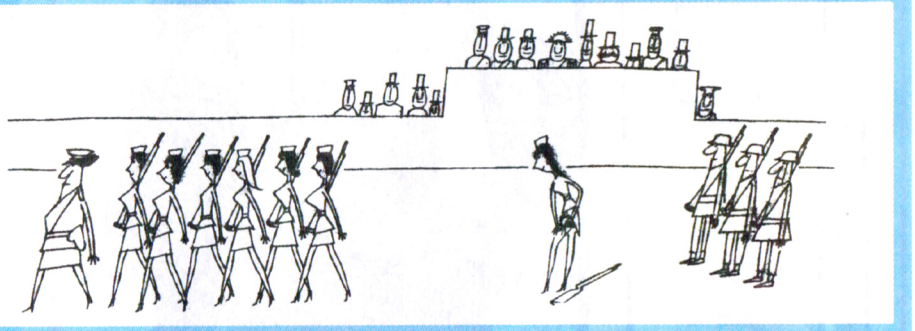

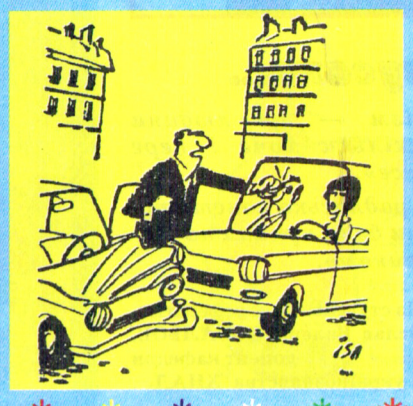

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Ось і добігають останні дні 2007 року. Та не закінчується конкурс дотепників. Сьогодні ми назвемо переможців десятого туру нашого конкурсу. А про результати одинадцятого і дванадцятого ви дізнаєтеся уже з двох перших номерів «Перця» в новому році, якщо, звичайно, не забулися оформити передплату на журнал.

Тож вітаємо усіх читачів і авторів із Новорічними святами! Нехай не оминають вашої оселі щастя і достаток, нехай буде при доброму здоров'ї уся ваша

родина, нехай почуття гумору допомагає вам у житті...

Отак ледь і не забули про нових переможців конкурсу. («Перець» № 10: чорт пропонує грішнику казан із рекламними написами: «Мобільний зв'язок», «Інтернет», «Дівчата по виклику»). Не тільки із Новорічними святами, а й з перемогою у турнірі дотепників, вітаємо: **Олександра ЧУДИНА з м. Радомишля, що на Житомирщині:** ***«А може, я своєму корєшу Вовану зателефоную, щоб брав долари і мотав сюди?..»;*** **Романа ШКАРБИНКА з смт Любашівки Одеської області:** ***«Дівчата — це добре... А віагру десь можна дістати?»*** **та Віталія БУРТИНА з м. Полонного на Хмельниччині:** ***«Боже, а що ж тоді в раю?!!»***

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Миколи Капусти.

На переможців чекають призи!

Будьмо!

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Лист офіційного змісту в конверті. 5. Початок ранку. 9. Жіноче ім'я. 10. Багаторічні нагромадження льоду на суші. 11. Звіринець. 14. Царський стілець. 16. Вид спорту. 18. Хранитель театральних костюмів. 19. Назва козацького табору. 21. Де ... не метена, там дівка не плетена. 22. Український письменник Іван ... . 23. Математичне поняття. 25. Славнозвісний італійських поет. 28. М'яка ворсиста шкіра. 29. Невидима оболонка кожного з нас. 33. Брат закону. 34. Український компот. 35. Відомий дитячий табір. 36. Будівельний гіпс.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Нечуй-Левицький. 2. Хороводний танець. 3. Шахова фігура. 4. Бурлацька шлея. 5. Дурне ... без хліба. 6. Безправний житель Стародавньої Спарти. 7. Скоробагатько. 8. Сповиток гусені. 12. Колись це називалося парсуною. 13. Співоче мистецтво. 15. Держава, де править емір. 17. Неабияка сварка. 20. З ранку до ночі витріщають в нього очі. 23. Прикраса для новорічної ялинки. 24. «Столярна» фонограма. 26. Той, хто не хоче вчитися. 27. Друкарський матеріал у вигляді літер. 30. Птах, ловити якого нікому не радять. 31. Рогатий, а не бик, з крилами, а не птах. 32. Короткі наукові, критичні та інші нариси з вишуканою формою. 33. Бойовий клич.

Склав Василь МОМОТЮК.

с. Росошани
Чернівецької області.

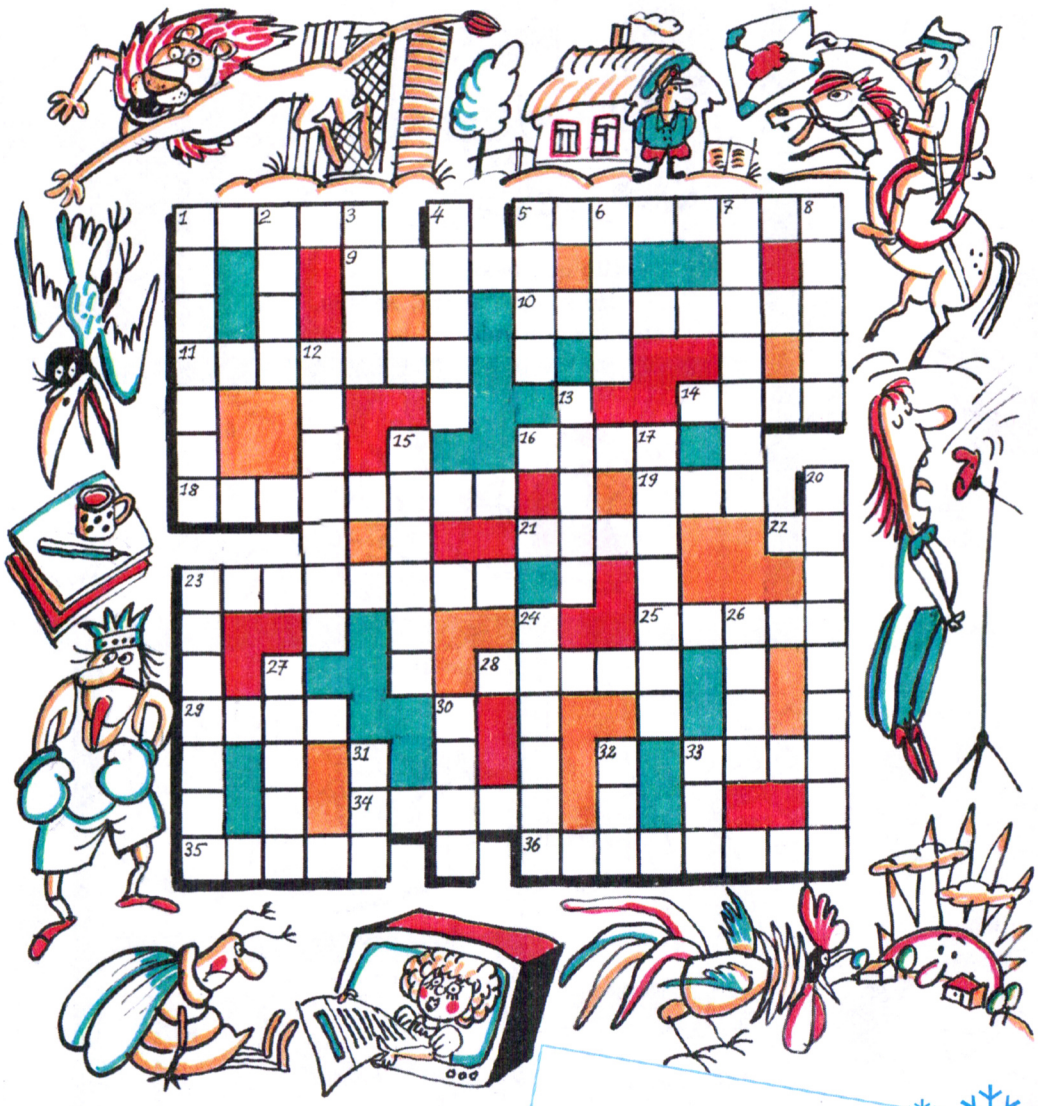

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

М	А	Й	С	Т	Е	Р			Р	І	К	А		
О						О	Р	Д	Е	Н			П	
Р						Б	А	Р	С		І	Д	О	
О						О		У		Н			Н	Е
З						Т		Г	Р	А	Н	І	Т	
	Л	И	С		Н	А								
Д	І	М		П	О		Ф						Ф	
Е	Д		В	І	Д	Р	О						І	
П	А			А		А	Т						Л	
О		П	Е	Р	Е	К	О	Т	И	П	О	Л	Е	

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Грудень рік кінчає, а зиму починає.

ПЕРЕЦЬ № 12 (1583)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 17.12.2007. Підписано до друку 24 .12.2007. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8740 прим. Зам. 0110712 . Ціна договірна.

© «Перець» 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia. visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

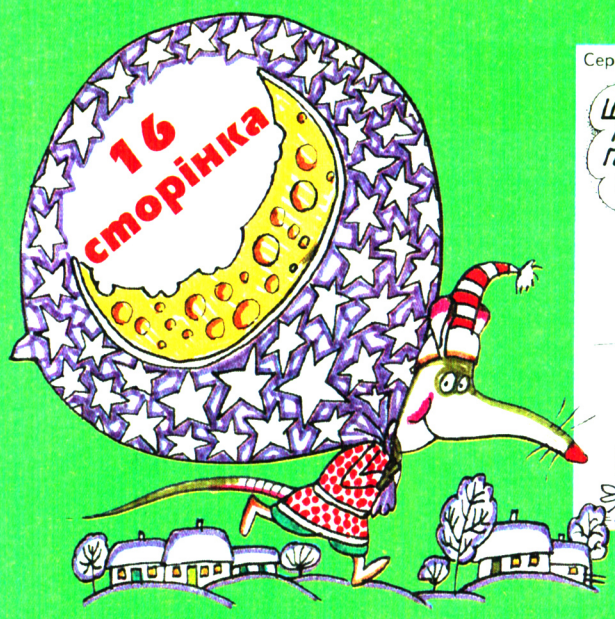

Сергій ФЕДЬКО

Георгій МАЙОРЕНКО

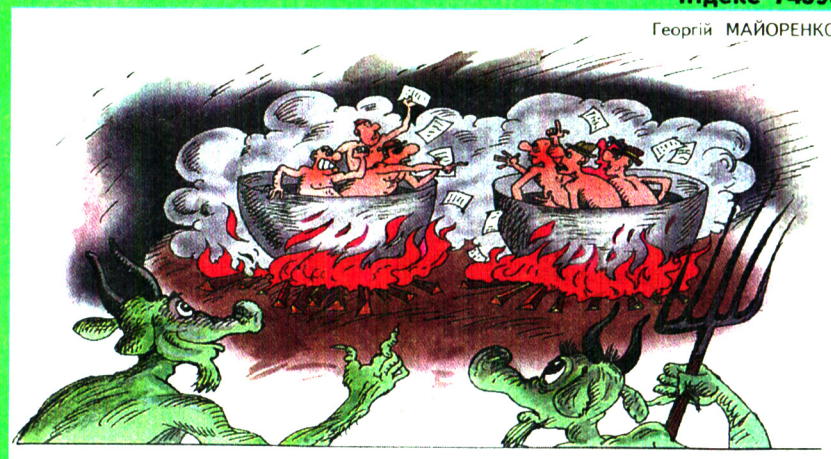

— Ось влаштували їм відкриті політичні дебати!

Олег СМАЛЬ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Що це з нею?
— Це я, щоб знати, де чия, твою так помітив.

Андрій САЄНКО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

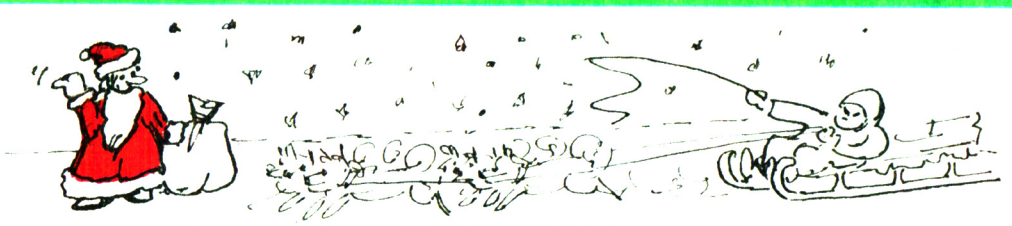

Валерій ЧМИРЬОВ

— Тебе поранили?!
— Та ні, під обстріл пейнтбольної команди потрапив...

Сергій ФЕДЬКО

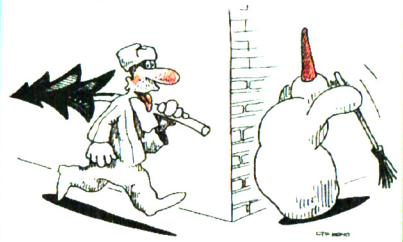

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олександр КОСТЕНКО

4 820012 960675 12

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!